

Gál Sándor

Hatalmak

Kopjafa Görömbei András nyugóhelyére

odakint már
nagy szelek járnak
döntik egymásra
a hegyerinceket
láthatatlan
égi zuhatagok
isten-kéz nyitotta
kőkapuin által
és földerengnek
a túloldal sötét titkai
ahogy habokat vetve
hullámzanak tarajlón
mély zúgásuk átcsap
a kinyíló kőzet-réseken
és felszökik hatalmasan
a magasságokba
akárha
a kezdet és a vég
ütközne
a most-ba
pusztulása és születése
a mindenségnek

megismerhetetlen
és kimondhatatlan
e g é s z

benned is m e g t ö r t é n i k
újra és újra

napjaidban
és éjszakáidban
szavaidban és hallgatásodban
a mozdulat fájdmában
amikor újra megéled
miként a szívdobbanás hajnalát
és a szó mögött
a megőrző csendet

lám
milyen árnyak
indultak feléd
hogy eltakarják
napjaid napját
honnan váltak láthatóvá
s miként
mintha a tengert
rejtenék előled
ahogy a síkság
aortáinak és vénáinak
eltitkolt lüktetését is
amely életet árasztón
követi önmagát ismételve
más- és más változatokban
patak és folyam
s távolabb a szétterülő
öblök kitakart mélységei

állhatsz magaddal szemben
 s eloszthatod örökségedet
 nádaknak komor fűzeknek
 szálló rigópárnak
 gólyák röptének
 zúgó méhrajoknak akár
 és mégsem fogy el
 nem fogy el már soha
 hiszen minden
 betű és szó
 megsokszorozódik
 önmagát gyarapítva
 az utódok által

lefordíthatatlan
 az éjszaka nyelve
 a felhők néma vonulása
 s a felettük didergő
 egék beszéde

lefordíthatatlan
 a fény-huzalok pendülése
 és leírhatatlan a csillagok ornamentikája
 amikor felettük kigyullad
 az istenek éneke

sötét lángjaival a kórus

hinni kéne a tagadásban
 mert régóta tudod
 hogy nem azok írják a történelmet
 akik megélték
 sok millió halott tanúságtétele
 rá a bizonyíték
 minden fűsarjadásból
 feltör igazságuk
 hinni kéne a tagadásban
 a mennyei vízesések
 és a világosság
 megtartó erejében is hinni kéne

(Hitel, 2015. június)

Ikarosz

(olaj, vászon, 2015)